

OKAY TIRYAKIOĞLU

ULLAK

Akinci Fırtınası

GENÇ
T
TIMAS ROMAN

ULAK

Akinci Fırtınası

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
Editör Merve Okçu
Kapak Tasarımı Esra Burak
İç Tasarım Nur Kayaalp

1. Baskı Şubat 2019

Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2996-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Atahan No: 34 Kat 5
Bağcılar / İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

GENÇ TİMAŞ YAYINLARI / 4627
TİMAŞ ULAK / 5
Raf: 12+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2018 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

1. BÖLÜM
CADI ADASI

I

*“Böyle etten kemikten yapılmış alelade vücudu
o derece güzelleştiren ruh değil de nedir?”*

Namık Kemal (Cezmi)

17 Kasım 1529 - Markthof – Avusturya

On beşindeki Ulak Nuri, Hilalîlerin genç kurmaylarıyla birlikte kurultay çadırından hızlı adımlarla çıktı. Bürgü eşiği aşar aşmaz, dışardaki soğuğa ve Tuna’dan gelen ağır yosun ve çürüme kokusuna rağmen rahatladığını hissetti. Diğerleriyle birlikte, bir müddet kararsız bir şekilde dikildi. Yukarıda, gri gökyüzünü koyu sarı renkleriyle yamalamış kar yüklü bulutlar vardı. Çadırdan yeni bir haykırış daha işitilince, olduğu yerde hafifçe büzüldü Nuri.

Çelik Hilal İstihbarat Teşkilatı’nın reisi Vehimi Orhun Çelebi, soruşturmaları tamamlanmış nice adamını günlerdir falakaya yıktırıyordu. Üstelik çoğunlukla işi yamaklarına bırakmıyor, cezalarını bizzat kendisi veriyordu. Dayak faslının ardından, ca-

suların yarılan tabanlarına tuz basılması geliyordu ki, bu işlem, dayağın kendisi kadar ıstırap vericiydi.

Nuri, çoğunu yakından tanıdığı bu sert askerlerin hâlleri yüzünden günlerdir kâbuslar görüyordu. Normal şartlarda, yatak istirahati almaları gerekirken, Vehimi'nin emriyle, dizleri üzerinde sürünerek talim alanında eğitime yollanan Hilalîlerin, gün boyu tek bir lokma yemelerine, hatta su dahi içmelerine izin verilmiyordu. Ne var ki, sargı üzerine sargı vurulan parçalanmış ayakları üzerinde dik durmak bir yana, koşmaya ve silahlı talime zorlanan Hilalîlerden en ufak bir şikayet işiten yoktu. Gerçek askerlere yakışan bu mütevekkil hâlleri, Nuri'nin büyük hayranlığını kazansa da, kâbuslarına bir faydası olmuyordu.

Tuna Nehri'nin, kıyıdaki çakıl taşları üzerinde gezinen küçük dalgalarının mırıltısını işitince o tarafa döndü Nuri. Göğe tutulmuş bir ayna gibiydi nehir. İçten içe ağır ağır kaynayan, kararsız bir devinimle durmaksızın bulanana, koyu gümüşten bir ayna. Bu suların içinde bir zamanlar boğuşmak zorunda kaldığı dev yayın balığını anımsadı birden. Tüyleri ürperdi.

O sırada dişlerinin gıcırdağını fark etti. Uzun süredir dişlerini sıktığından çenesi ağrımişti. Şaşırdı buna, çünkü hiç fark etmemişti. Meclisteki ağır ve gergin havadan kaynaklanmış olmalıydı bu. Bir de midesinin tam orta yerine oturmuş koca bir taş parçası vardı ki... Sancıyan, zaman zaman iki büklüm eden, soluk kesen bu ağır taşı uzunca bir zamandır taşıyordu.

Sadrazam Pargalı İbrahim Paşa'nın sağ kolu hükmündeki kıdemli yeniçeri ağalarından Horpeşteli Mustafa Ağa'nın, karanlık günü mızrak gibi yaran davudi sesi işitildi o esnada. "Tüm birlikler! Bölük sancaklarını takip edin! Talimler, bentlerle bölünen arazi üzerinde kesintisiz tekrarlar hâlinde yapılacak! Tüm

kapıkulu askerlerine sesleniyorum! İtiraz edecek kadar yiğidi var mı aranızda?

“Haydi, seferler esnasında alışlageldik şımarıklıklarınıza kalkışın da, göreyim sizi kaç kıratlık erkeklersiniz! Osmanlı ordusunun en seçkin sınıfıyız diye kabarırdınız... Şimdi ne oldu? Almanlar karşısında dut yemiş bülbüle döndünüz... Şu sevmediğiniz, arkalarından güldüğünüz Hilalîlere bakın bir de, başlarına gelene nasıl da razılar!”

Nuri, dişlerinin gıcırdadığını işitince, çenesini gevşetmeye çalıştı ve onun gibi sessiz dikilmekte olan Delice Salih, Dimetokalı Sinan ve Gırnatalı Kemal ağabeylerine baktı. Otuzlu yaşlarının başlarındaki genç adamlar, bugüne kadar hiç tanık olmadığı kadar tedirgindiler. Hilalîlerin ileri gelenleriydi bunlar, ancak genel havayı değiştirmeye yetecek takatleri yoktu. Sonra Viyana taşrasında tanıştığı ve Vehimi Orhun Çelebi'nin emriyle aralarına katılan Johan isimli yeni arkadaşına döndü Nuri.

II

Johan, Baldemar tüneli cehenneminde, Vehimi ve adamlarına şaşkırtıcı bir beceriyle rehberlik eden, bu sayede Nuri ve yoldaşlarının mutlak bir ölümden kurtulmasını sağlayan sarışın çocuktur. On iki yaşındaydı henüz. Avusturya Kralı Ferdinand'ın, Türk kuşatması evvelinde aldığı anlamsız derecede sert tedbirlere direnen ailesini, Habsburg zindanlarında yitirmişti. Bu yüzden hâlâ biraz kırgın, çoğu zaman dalgındı Johan.

Ancak Türklerin yanında kavuştuğu bu sert ve intizamlı yuvada huzur bulduğu açıktı. Kısa sürede Türkçesini ilerletmiş, keskin zekâsı ve kabiliyeti sayesinde meramını gayet iyi anlatır olmuştu. Nuri bile, Johan sayesinde, sefer öncesinde emekleme aşamasındaki Almancasını şaşılacak bir hızla geliştiriyordu. Bu, Vehimi'nin ısrarla üzerinde durduğu bir husustu.

Aslına bakılacak olursa, Osmanlı ordusunun daha önce de İstanbul ve Belgrad gibi büyük şehirler, hatta Rodos adasından dahi kuşatma kaldırdığı olmuştu; ancak görkemi cihanı tutmuş Süleyman Han devrinde bu durumun ilk defa yaşanıyor olması, ordu kurmaylarının bu kederli ve bir o kadar da öfkeli durumları-

nın esas sebebiydi. Alışılmış üstünlüğün, gerçekte bir tedbirsizlik ve yıkım sebebi olabileceğini, ilk kez böylesine açıkça görüyordu Nuri. Ricatın ilk günlerinin birinde, “O hâlde sürdürülebilir bir nam için, soluksuz çalışmayı asla bırakmamalı insan,” demişti. Vehimi’nin ekşi suratına ürkek gözlerle bakarak.

O zaman, “Yalanlar, gerçekleri gölgeler,” diye karşılık vermişti Vehimi. “Ancak gerçek hemen yakınlarındadır. Düşmanlarının inanması gereken masallara sen de inanırsan, hâlini apaçık bir tehlikeye atmış olursun.”

“Gerçek nedir Vehimi?”

“Gerçek, oğul, kimsenin yenilmez olmadığıdır! Düşmez kalkmaz bir Allah’tır!”

Askeri ve mülki erkânın geri kalanı da, Vehimi gibi burunlarından soluyorlardı. Haksız sayılmazlardı kuşkusuz; ancak yine de kuşatma kulelerinden yoksun ve iyi bir ön hazırlık yapılmadan, üstelik de kış başında ani bir kararla gelinmiş böyle güçlü bir şehrin önünden geri çekilmekte, kabul edilemez bir durum görmüyordu Nuri. Şimdi bu tedbirsizliğin acısının askerden çıkarılmasını ise kolaylıkla kabul edemiyor, dik başlı karakteri, içindeki öfkenin namlusunu biledikçe biliyordu.

Johan, Nuri’nin gömleğini hafifçe çekerek, “Ağabey,” diye fısıldadı, “Ne zaman yola çıkacağız?”

Nuri, günlerdir toplanıp ansızın dağılmakta olan kar bulutlarına bakarak hafifçe iç geçirdi. “Vehimi’den alacağımız emirlere göre hareket edeceğiz Johan,” dedi sonra daha da hafif bir fısıltıyla. “Ordugâhta seraskerden önce Vehimi’nin sözü geçer. Gizli, ama yine de apaçık bilinen bir liderdir o. Çünkü kimse

birliklerin, subayların ve askerinin hâlleri hususunda onun kadar malumat sahibi değildir.

Yalnız Hilâlîler adına değil, ordu mevcudunun bütünü içinde kimin hazır, kimin yetersiz olduğunu en iyi o bilir. Kim rahatsız, kim acılı; kim umutlu, kim umutsuz; kim hakiki, kim yalancı hemen anlar! Çünkü daima askerinin arasındadır... Kendisini görmediğimiz anlarda bile, bizi bize takip ettirir; bir diğerimizden habersiz, bir diğerimiz hakkında istihbarat toplar... Ordu zabıtları her an bilirler ki, takip edilmekteler. Osmanlı'nın harp meydanlarındaki bunca başarısı nereden gelir yoksa.”

III

“Ya Pargalı Paşa'nın adamı, Őu Horpeşteli Mustafa Ağa?” diye sordu Johan. “Onun, Vehimi'nin yerine asker arasında itibar kazanacağını konuŐuyordu geğen subaylar. Ben iletmekle görevli olduğum evrakları verip de çadırdan çıkana kadar, çekinmeden konuŐmayı sürdürdüler.”

“Sen boŐ ver bunları,” dedi, daha da alçak bir fısıltıyla Nuri. Tadının iyice kaçtığı belliydi.

“Vehimi, her zaman böyle öfkeli midir peki? Kuşatma günlerinde bu kadar katı değildi.”

Kara yağız Nuri, sarışın, sevimli çocuğun masmavi gözlerine bakarak tebessüm etti. “Onun bir günü bir gününü tutmaz Johan. En mutlu olunacak anlarda bile son derece aksileŐebilir. Ama sonra bir de bakarsın, savaş meydanının tam ortasında, kuŐatılmıŐ olduğu hâlde ölümü beklerken gülümsüyor. O yüzden Vehimi'yi bir baŐkasıyla kıyaslayanlar daima yanılacaklar!”

“Ondan korkuyorum...”

“Herkes korkuyor. Ama kötü biri değil. Adamlarına karşı pek merhametlidir gerçekte ve bizler için en iyisini ister. Yalnızca yöntemleri biraz... Biraz garip. Daha doğrusu alışılmamıştır. Hepsi bu. Hem korku en temel, en güçlü duygusudur insanın. Doğru idare edilirse, kısa sürede hayranlık ve sevgiye dönüştürülebilir.”

“Nasıl?”

Nuri, ensesini kaşdı dalgınca, “Tam bilemiyorum, ama Vehimi böyle söylüyorsa eğer, doğrudur mutlaka. İnsan korktuğundan emin olmak için, ona itaate elverişli olur gibi geliyor bana.”

Johan, boyu neredeyse Nuri kadar olmasına rağmen hafifçe eğildi. “Onu pek çok kez kızdığının, emirlerine itaat etmediğinin söyleniyor.”

“Vehimi’yi mi?”

“Evet.”

Nuri, hafifçe omzunu silkti o zaman, “Hilâlîler, inisiyatif almaları gerektiği anda çekinmeden alırlar. Başka çareleri yoktur! Bunun, kimi ne kadar kızdıracağını da umursamazlar. Merak etme, Vehimi her şeyin farkında. Daima en önde, düşman mevzilerinin arasında olmak bizim için alışılagedik bir durumdur. Bu da, Hilâlî çâşdını ani kararlar almaya zorlar!”

“Fısıldaşmayı kesin!” diye homurdandı o esnada Gırnatalı Kemal. Ak teni hâlâ kıpkırmızıydı genç adamın. İnce uzun bedeni dimdik, mavi gözleri çakmak çakmaktı. Konuştuğu pırıl pırıl kuzey Alman aksanı ve sakınımsız tavırlarıyla, Johan’ın tüylerini ürperten bir diğer Osmanlı da oydu.

Onun, gerçekte bir İspanyol olduğunu biliyordu Johan. Tıpkı devletin zirvesinde yer alan Sadrazam Pargalı İbrahim Paşa’nın

İtalyan asıllı bir Grek olduğunu bildiği gibi. Pek çok farklı millet, tek bir sancağın altında, üstelik aynı dine sarılarak nasıl da sadakatle bir araya gelmişlerdi böyle. Johan, bu duruma biteviye hayran olmadan edemiyordu.

O esnada Yanyalı Hâlis, ince hatlı esmer yüzünü buruşturup, dev omuzlarını kasarak konuştu. “Delice Salih!”

Delice, dalgınlığından sıyrıldı, “Söyle kardeşim!”

“Gırnatalı’yı tembihle ki çocuklara yersiz çıkışmasın! Vakti değildir! Reismiz sensin, canımızın daha da sıkılmasına müsaade etme!”

Vehimi Orhun Çelebi’nin sağ kolu Delice, Kemal ve Hâlis’e şöyle bir baktı. Sonra taştan yontulmuşçasına ağır ve sert bedeni ağır ağır onlara çevirdi, “Ordumuz farklı kollara ayrılarak, gizli yollardan Budin’e çekiliyor,” dedi ezici bir tavırla. “Ve pek çok akıncı kolu Almanya içlerine harekate hazırlanıyor. Sultan Süleyman Han, Budin’e varır varmaz çekilme hatlarındaki pek çok tehlikeyi bizlere ilettiler. Linz’de toplanan Alman ordusu da henüz dağılmış değil; bilakis Avrupalı şövalye tarikatları ve toplanan paralı asker birlikleriyle daha da büyümüş durumda. Hâlihazırda mevcutlarının iki yüz bine yaklaştığı söyleniyor. Oysa aralıksız yağın yağmurlar yüzünden, ordu ağırlıklarımız pek çok yerde batağa saplanmış hâldeler. Tuna’nın verdiği taşkınlardan yüzünden, balyemez sınıfından elli kadar topumuzu da yitirdik.

“Üstelik havanın ani soğumasıyla, bir sabah tüm top ve mühimmat arabalarımızı, buz yüzünden toprağa çakılmış vaziyette bulma tehlikesi de söz konusu. Viyana’dan buraya kadar olan otuz millik yolu bir haftada geldik Allah aşkına, tabii şartlarda Osmanlı ordusunun, ağırlıklarıyla birlikte günlük ilerleyiş mesafesi yirmi mil ve fazlasıdır. Bu, sıradan Avrupa ordularının yürüyebildiğinin iki misli bir mesafedir ki, Batılılar, ağır mühim-

mat ve top arabalarının nakliyesi esnasında bu mesafenin üçte birini dahi alamazlar. Şimdi böyle bir durumda, tüm Osmanlı kurmaylarının canları fena hâlde sikkinken sakın... Evet, sakın kendi aranızda çatışmaya kalkmayın! Aksi hâlde Vehimi'nin öfkesiyle yüzleştirim sizleri!”

IV

Vehimi'nin adını işitince, gizli ürpertilerle derhâl başlarını önlerine eğdiler. Tüm karanlık ve kuytu köşeleri tutmuştu sanki Çayırlarbaşı'nın belirsiz varlığı. Bugüne kadar giremediği hiçbir kale, sur üstünden çözemediği hiçbir direniş olmamıştı Vehimi'nin. Onu çılgına çeviren de, biraz daha zamanı olsa eğer, mutlaka bir yol bulacağına olan mutlak inancıydı. Ancak Süleyman Han'ın açık ricat emrine karşı gelmek de mümkün değildi.

Oysa birkaç kez konuşma arasında, toplanmakta olan düşman ordusunun kış şartları altında kolayca bozulabileceğinden bahsetmiş, içinde bulunduğu bu korkunç utançtan kurtulabileceğinden dem vurmmuştu Vehimi. Haksız değildi belki de, ancak Serasker Pargalı İbrahim Paşa, onun devlet ve ordu işlerinde görüş bildirmesine artık müsaade etmiyordu. Padişah dahi, sadrazamının bu örseleyen, öteleyen, görmezden gelen tavırlarına sessiz kalmıştı. Zaten aksi olsaydı bile, İbrahim Paşa ve etrafındaki güçlü hizbi aşarak, görüşlerini kabul ettirmesi zor görünüyordu Vehimi'nin. Artık Çayırlarbaşı, yeni ve mutlak bir zafere kadar, talihinin tutsağıydı.

Bununla birlikte, Rumeli Kazaskeri Fenarîzâde Muhyiddin Paşa ve Anadolu Kazaskeri Kadirî Çelebi gib güçlü isimlerin, hatta bizzat Padişah'ın güvenine sahipti. Süleyman Han'ın sessizliğinin geçici olduğuna emindi Vehimi. Çünkü Pargalı'nın, üzerindeki olanca nüfuzuna rağmen, Süleyman Han, baş başa bir görüşmeleri esnasında, orduyu buraya sürükleyen seraskerinin, tüm sorumluluğu Vehimi ve teşkilatının omuzlarına yıkmaya çalıştığı farkında olduğunu vurgulamıştı. Kuşatmanın son gecelerinin birinde yaşanan bu konuşma esnasında, Padişah'ın, bizzat öz nefsinin suçladığını da görmüştü Vehimi. Yirmi dokuz yaşındaki genç padişah, ruh gücünü muhafaza ediyor, ancak onu içten içe kemiren bu anlamsız mücadelenin tüm sorumluluğunu da kimselere sezdirmeden üzerine almaya çalışıyordu.

Vehimi Orhun Çelebi, artık kendisine açıktan açığa “Cel-latbaşı” olarak seslenmekten çekinmeyen Pargalı'nın, kısa süre sonra, Vehimi'nin bir zamanlar arasının pek iyi olduğu Serezli Kamil Paşa gibi güçlü bir Kubbealtı vezirini de yanına çekmekte zorlanmadığını gördü. Ama böyle şeyler şaşırtıp sarsamazdı onu. İnsanlara güvenmekten cayalı yıllar olmuştu.

İşte tüm bunlara rağmen, şu sıra Pargalı gibi dahi bir devlet adamının dahi uzak durmaya çalıştığı kişilerin başında geliyordu Vehimi. Ancak Paşa, önceki sabahın sulusepken yağın erken saatlerinde, ansızın, önünde altı tuğ dikili otağına çağırılmıştı onu.

Sonsuz bir gecenin karanlığını, hafifçe bükük sırtında taşıyarak çıkmıştı Sadrazam'ın huzuruna Vehimi. “Emret Paşam!”

Paslı bir demir aksam gibi gıcırdayan boğuk sesi, Pargalı'nın içinde anlamlandıramadığı bir korkunun fitilini ateşlemişti yeniden. Hem Vehimi'nin varlığından bir şeyler saçılmıştı sanki yerdeki muhteşem halıların üzerine. Katlettiği tüm hain mezarlarının menfur toprağından, yakıp yıkarak, mahvolmuş lanetli

diyarlara döndürdüğü şehirlerden, görünmeyen, ama sinsice ilerleyip, gitgide büyüyen kasvetli bir şeyler...

“Kulağını aç ve beni iyi dinle Çaçıtlarbaşı!”

“Avusturya ve Almanya içlerine girecek akıncıların arasında adamların olacak. Sayısına ve kimliklerine sen karar vereceksin! Anlıyor musun?”

“Emredersin Paşam!”

Pargalı, Sultan Süleyman’ın abanoz taht sedirinden çok daha görkemli katranağacı divanında hafifçe doğrulmuştu şimdi. Çifte kılıçlarının kabzalarına koyduğu elleri huzursuzdu. Sağlam, ama rahata alışarak gevşemiş bedenini toplardı.

Vehimi, Edirnekari’den Kündekari’ye, eğri kesimden, şebeke çifte oyma mobilyalara ve Venedik kristalinden, Çin porselenine kadar tüm bu fuzuli dekorasyona, her defasında olduğu gibi, gizlice göz gezdirdi. Süleyman Han’la apaçık bir yarış içindeydi bu adam. Dişlerini sıkarak olduğu yerde kasılıp kaldı.

Paşa, “Ne o?” dedi alaycı bir tavırla, “Söylemek isteyip de söyleyemediğin bir şeyler var sanki Vehimi Ağa! Her zaman olduğu gibi yani.”

“Emirlerinizi bekliyorum.”

“Bir zamanlar... Evet, bir zamanlar daha sert biriydin Çelebi. Diyeceğin varsa de hele! Gazabımızdan mı çekinirsin? Çekinme!”

Duygularını gizlemekteki başarısı olmasa, Vehimi mutlaka bir açık verirdi. Paşa’nın, Süleyman Han gibi iyi giyinmeyi seven bir sultanı dahi geride bırakan, sırma işlemeleri incilerle süslü kızıl

kemha kaftanı midesini bulandırıyordu sözgelimi. Ya da boynunda çalımla sallanan şu koca elmas taşlı madalyona ne demeli...

Zehirli hançerini anımsadı Vehimi. Zırhlı ceketinin yenido saklı olurdu daima. Dışardan elle kontrol edildiğinde varlığı anlaşılmazdı, ama huzurlu ağırlığını hissedebiliyordu Vehimi. Sakince, “Çekindiğim Allah’tır yalnızca Paşa,” dedi, “sen bunu bilmez değilsin!”

Pargalı güldü. Yakışıklı yüzü, Vehimi’nin karanlık, ilk anda fark edilmeyen ama daima gölgeli siması yanında güneş gibi parlıyordu. “Öyle olsun... Seninle yıldızımız barışmadı bir türlü Vehimi Ağa. Ancak ikimiz de devletin yapı taşlarındanız. Sultan böyle söyler, böyle bilir.”

“Biz dahi böyle biliriz.”

V

Usulca arkasına yaslandı Paşa. Doğrudan hükmeden, kararlı ve sakin bir ifadeyle konuştu, “Ordunun ricat yollarındaki sorunlardan habersizsin!”

“Evet!”

“Tüm bu sorunları tek tek çözeceksin!”

Vehimi, puslu yüzünü eğdi, “Emredersin Paşam!”

“Çok hatalar ettin!”

“Ettim Paşam.”

“Düzelteceksin!”

“Düzelteceğim!”

“Ben hassa muhafızlarının kalanıyla Budin’e, Hazreti Alempenah Efendimizin yanına gidiyorum. Buralar sana ve Horpeşteli’ye emanet! İkiniz de Rumeli Kazaskeri Fenarîzâde Muhyiddin’in emri altındasınız. Hata yaptığını görmeyeyim!”

“Görmeyeceksin Paşam.”

“Seni sevmem ama güvenirim!”

“Pek çokları gibi!”

“Evet, pek çokları gibi!”

“Gözün arkada kalmasın Paşam!”

Buz gibi sonbahar rüzgârı sarstı otağı. Vehimi izlendiğini ya da birilerinin kendisini dinlediğini sezdiği hâlde olan bitenden gafil gibi davrandı, çünkü bunun kim ya da kimler olabileceğini tahmin edebiliyordu.

“Kim olduğunu hatırlamanın zamanı geldi artık Vehimi!”

“Asla unutmadım Paşam. Ben önemsiz biriyim. Devletim için iyisini isteyen bir asker, canını hiçe sayan bir fedaiyim.”

“Kırdım diyorsun zincirlerini; evet köpek de çeker koparır zincirlerini,

Kaçar o da uzaklara ama halkalarını boynunda taşıyarak...”

“Adamın Horpeşteli’yi tarif ediyorsun Paşa. Persius’un bahsettiği o köpek ben değilim!”

Pargalı, ateş saçan gözleriyle öne eğildi, “Hiç kuşkusuz öyle!” diye fısıldadı usulca. “Çünkü sen bir kurtsun Vehimi! Sürüsüyle birlikte gezen, avını düzde belde, pusta günde ansızın avlayan bir kurt! O yüzden itlerin havlamasına aldırma!”

Vehimi, buz gibi bir ifadeyle karşılık verdi, “Horpeşteli’nin ipini kısa tut Pargalı! Havlamasına aldırmam; lakin ayağıma dolanmaya kalkarsa sökerim dişlerini! Bir sabaha karşı leşini kapında bulmak istemiyorsan, benim dalgama yelken vurmasına izin verme! Sonra da bilmiyordum deme!”

“Sen yolunda ol Vehimi, gerisini bana bırak!”

Bir müddet Paşa'nın getirttiği haritalar üzerinde, çekilme güzergâhları hakkında yeni değerlendirmeler yaptılar. Ardından kısa bir sessizlik oldu. Vehimi, çıkması için Paşa'nın iznini bekliyordu artık. Ancak, "Asker senden çekinir!" dedi Pargalı.

Çaşıtlarbaşı sessiz kaldı.

"Bir senin değil, acemisinden, en kıdemli yeniçeri çavuşuna kadar herkesin canı sıkkın Vehimi. Gayrı askerin maneviyatını yükseltmek vazifesi de senindir! Ne demek istediğimi anladığımı umuyorum."

Vehimi, düşünceli bir ifadeyle mırıldandı. "Olmadığım gibi davranmam Paşam. Adamın Horpeşteli, maskaralıkta benden iyi gibi duruyor!"

Kurnaz bir ifadeyle, "Davranacaksın!" dedi Pargalı. "Horpeşteli Mustafa, sadıktır, usludur... Ama asıl beyin sensin Vehimi. Asıl güç sensin. İstesen, Horpeşteli'yi yanı başımızdaki Tuna'ya gönderir de gerisin geri susuz getirirsin. Dilersen kalabalıkların içinde, talimgâhta bile ortadan kaldırmasını bilirsin ama..."

"Ama yapmam... Yapamam! Ben kanunsuz biri değilim Paşa... Hiç olmadım! Aksine, kanunlar yaşasın diye, kendi yaşamımı feda ettim."

"Biliyor ve takdir ediyorum. O yüzden sana sırtımı yaslayabiliyorum..."

"Tekrar söylüyorum Pargalı, adamının sesi fazla çıkar. Fazla kabarıp. 'Bundan sonra nam da benim, kılıç da,' dermiş. Subaylar arasında, 'Vehimi'nin ismi yerle yeksan, yakında bedeni de kaldırılacak!' diye gezinen lafların sorumlusu da odur. Herkes bilsin ki sabrım bir yere kadardır!"